

TLAČOVÁ SPRÁVA

Titul výstavy:	Otto Szabó (SK)/Atilla Dienes (H): Osudové otázky
Miesto konania:	Galéria Jána Koniarka, Kopplova vila, Zelený kričiek 3, Trnava
Kurátor:	Miroslav Procházka
Vernisáž:	16.2. (Št) 2017 o 18:00
Trvanie výstavy:	16.2. (Št) – 26.03. 2017 (Ne)

Výstava predstavuje dvoch výtvarníkov, ktorých okrem spoločnej maďarskej národnosti spája príbuzný okruh námetov, akým sú hlavolamy ľudského bytia, a zároveň aj podobné vyznenie diela.

Attila Diénes (1942) pochádza zo Sedmohradska, v roku 1968 absolvoval štúdium sochárstva na akadémii Jon Adreescu v Kluži, od roku 1988 žije v Maďarsku. Samostatne vystavoval v rodnom Targu Mures, v Bukurešti, Budapešti, vo Veszpréme, v Szentendre, Norimbergu, Washingtone či New Yorku. Skupinovo okrem iného v Poľsku, Holandsku, Francúzsku, Nemecku a Taliansku. Početnými prácami dotvoril verejné priestranstvá napríklad v Targu Mures, v Arkuse alebo Sâncraiu (Sedmohradsko), v Magyarpolány, v Balatonszárszó, Ópusztaszere, v Szentkirályszabadji, Ajke, Porrogu a Veszpréme, ako aj na Slovensku v Králi, Kráľovej nad Váhom, alebo Kráľovičových Kračanoch. V roku 2011 získal najvýznamnejšie maďarské výtvarné vyznamenanie - Munkácsyho cenu. Jeho dielo sa vyznačuje štýlovou istotou a ľahkým, jemným, intímnyim vzletom, ktorý preniká tvary, elegantným rytmom a postojom, čím každá figúra upriamuje na seba pozornosť vo vlastnom priestore, ba aj striedavo clivým, náboženským, ironickým a bolestným ovzduším, ktoré každá vyžaruje. Jeho humanizmus už samotnou svojou pravdivosťou je dokladom nepokoja našich čias.

Otto Szabó (1965) sa narodil v Rožňave, v roku 1994 vyštudoval odbor voľnej grafiky u Igora Rumanského, Vojtecha Kolenčíka a Róberta Jančoviča VŠVU v Bratislave. V súčasnosti pôsobí ako pedagóg na Škole úžitkového výtvarníctva v Košiciach. Venuje sa grafike, maľbe, sochárstvu a počítačovému dizajnu. Mal samostatné výstavy v Rožňave, Košiciach, Nitre, Bratislave, Prahe, Miškovci, Oradei, Varšave alebo na pôde Európskeho parlamentu v Štrasburgu. Z jeho ruky vyšli medzi inými návrhy vitráží lučeneckej synagógy, socha mučenice Sáry Salkaháziovej do košického

Dómu sv. Alžbety, interiéry a výtvarné plány hradu Vígľaš, mozaika na stenu hlavnej sály nového Maďarského veľvyslanectva v Bratislave, či štrnásť obrazov Krížovej cesty pre kostol v Moldave nad Bodvou. Je predsedom združenia nezávislých umelcov Rovás, ktoré sa zaoberá usporadúvaním pravidelných výstav, medzinárodných sympózií, workshopov, tvorivých táborov a školením mladých talentov. V roku 2010 dostal Cenu Pro Cultura Hungarica a v roku 2014 Kríž rytierskeho rádu Maďarskej republiky za oblasť výtvarného umenia. Jeho tvorbu, ktorou sa usiluje vyjadriť všeľudské symboly s večne platnými obsahmi, vymedzuje určujúca obrysová línia, pričom farby plnia úlohu nositeľov nálad a duševných rozpoložení. Štylizovanou kresbou, neobvyklým osvetlením a dekoratívnym koloritom dosahuje podivuhodný dojem čarovnej nádhery, pohybujúci sa v neurčitých končinách medzi víziou a snom.

Výpoveď výstavy o podstate ľudského jestvovania, o smútkoch, radoostiach a nepokojoch, o skutočnosti, že od narodenia každý čakáme na odchod a medzi tým sa milujeme, hašteríme, nenávidíme, zakladáme si masky a hráme svoje malé hry aj sami pred sebou. Všetko odráža neodbytný pocit oboch autorov, ktorý diváka rozochvieva.

PhDr. Miro Procházka